

Академія Данбридж. Книга 1. Куди завгодно

КУПИТИ

Про книгу

Емма вирушає до Шотландії з однією метою: знайти свого батька, який покинув сім'ю багато років тому. Вона сподівається, що нова школа-інтернат, Академія Данбридж, де познайомилися її батьки, допоможе у пошуках. Але дорогою до Единбурга вона зустрічає Генрі, який є не лише учнем школи, а й неймовірно чарівним хлопцем. Він уже має дівчину, але це стає Еммі в пригоді, адже вона аж ніяк не має на меті закохуватися. Та коли Генрі пропонує їй допомогу, Емма мусить зізнатися собі, що вона на шляху до почуттів. Навіть він не може ігнорувати, як його приваблює ця новенька. Незабаром вони обоє опиняються у владі почуттів, які з кожним днем стають дедалі сильнішими. Та чи витримають ці стосунки, коли закохані зіштовхнуться з нещастям...

Розділ 1

ЕММА

Він не задзвонив. Мій проклятий будильник просто не задзвонив. Він мовчав, бо мій мобільний мертвий.

Як можна забути поставити його заряджатися на ніч, якщо наступного ранку ти летиш у Шотландію, щоб цілий рік навчатися за обміном у інтернаті? Як? Ймовірно, це звучить як поганий жарт, але, на жаль, це реальність.

Я просто проспала. У день свого від'їзду. І мама не повинна за жодних обставин про це дізнатися, бо в неї буде ще той стрес. Коли вчора з'ясувалося, що через сраний страйк наземного персоналу у Франції вона не зможе зчасно повернутися, щоб, як планувалося, полетіти зі мною до Единбурга, мама була доволі скептичною. Наче сімнадцятирічна дівчина не зуміє сама дістатися до аеропорту й полетіти до Шотландії.

І що я можу сказати? Вочевидь вона не помилялася.

Зазвичай перед сном я завжди під'єдную свій мобільний до кабелю живлення, але вчора, певно, про це забула. Зрештою, не часто ж до глупої ночі виплакуєш всі очі, бо враз усвідомлюєш, що, можливо, поїхати на рік до Шотландії — гівняна ідея. Може, моя підсвідомість хотіла дати останню можливість усе ж схаменутися. Не сідати на літак, не бути завтра новенькою в Академії Данбридж, а продовжувати насолоджуватися рештою літніх канікул і на початку вересня піти в одинадцятий клас гімназії імені Гайнріха Гайне — ніби я й не збиралася зробити величезної помилки. Але вже нічого не поробиш, бо всі мої друзі знають, що мене не буде цілий рік. Я не можу дати задню. Схоже на те, що я не знала, чого хочу. Та водночас цілком добре знала, чого хочу. І тому мушу поїхати до Единбурга.

Я неухважно кидаю останні речі у несесер*, поки чищу зуби.

Я мушу туди поїхати. Я знаю це, відколи знайшла цю касету і до світанку слухала пісню на своєму старому аудіо-плеєрі Walkman. For Emma. Назва наче обіцянка, що глузує з мене.

То було ще два з половиною місяці тому, і насправді я певна, що мене так швидко прийняли в цю школу тільки тому, що мама пустила в хід якісь зв'язки. Це вона вміє напрочуд добре. Схоже, адвокати майже всюди мають когось, хто винен їм якусь послугу. Власне кажучи, я була справді певна, що вчиняю правильно. Навіть якщо мама і не розуміла, чому я враз захотіла в цей інтернат, після того як вона стільки років пропонувала мені, а я відмо-лялася. Я не можу розказати їй, що мушу знайти свого батька. Що його голос на тій плівці звучить абсолютно по-іншому, ніж у моїх спогадах. Те, що він видавався так близько, наче його губи увесь час торкалися мікрофона, поки він співав For Emma. Те, що я слухала цю пісню із сиротами на шкірі й завмиранням серця. Цілу ніч, а потім більше ніколи.

For Emma залишилася зі мною. Пісня не зникла навіть тоді, коли я зауглила його ім'я, вперше за стільки років. Джейкоб Вайлі, який і досі чекає на великий прорив. Це й досі чоловік з гітарою та без совісті, бо я певна, що її не може мати той, хто покидає сім'ю заради мрії і жодного разу не озирається.

Джейкоб Вайлі (народився у Глазго) — шотландський співак та автор пісень.

І він знову живе там, принаймні так зазначено в статті у вікіпедії. Він у Шотландії, тож мені теж треба до Шотландії. Я знала це, коли вперше з власної волі відкрила вебсторінку Академії Данбридж.

— В аеропорт, будь ласка, — видихаю я, коли невдовзі сідаю в таксі. Хочу заплющити очі, щоб не бачити час, але, на жаль, він докірливо світить мені у вічі, щойно я беру в долоні мобільний. Часу лишилося обмаль.

Я геть з глузду з'їхала. Мені треба на реєстрацію багажу, яка, сподіваюся, взагалі ще відкрита, пройти контроль безпеки і дістатися до свого гейту. І це все за годину і двадцять хвилин, тоді літак має піднятися у повітря — у найкращому разі зі мною на борту.

Уявлення не маю, що робитиму, якщо не встигну. Пізніше точно є ще один рейс до Единбурга, але чи перебронюють так просто квиток, якщо ти запізнилася на літак і цілковито сама в цьому винна?

Мама щось таке знає. Але поки не край, вона не дізнається, що я навіть на свій літак встигнути неспроможна.

Потім вона трактуватиме це як знак, що я, власне кажучи, все ж не хочу в Академію Данбридж. А це не знак. Це лише дуже дурнуватий збіг обставин. Я відправляю їй повідомлення у вотсалі, у якому стверджую, що вже прямую до свого гейту. Загалом це навіть правда.

Зараз пів на восьму, недільний ранок, але рух у Франкфурті безжальний. Я заплющую очі, коли таксі дедалі більше сповільнюється. Боже, я наче у безвиході. Не встигну на літак і прибуду надто пізно в інтернат. Від першого дня в школі я буду новенькою, яка запізнилася на початок начального року.

Мій пульс шалено пришвидшується, коли я за пів вічності врешті вистрибую з таксі, хапаю свій багаж і розраховуюся з водієм. Я вже не раз літала, але Франкфуртський аеропорт є і залишиться випробуванням, навіть якщо в тебе достатньо часу.

Жену. Зала очікування переповнена людьми з валізами. Небагато хто поступається мені місцем, хоча й бачить, що я вочевидь поспішаю. М'язи з внутрішньої сторони стегон болять після п'ятничного тренування. Останній раз координація та темповий біг з дівчатами з мого клубу.

«Тобі сподобається, Еммі. У Данбриджі я теж була в команді з легкої атлетики». Чую в голові мамин голос і молюся, щоб вона мала слухність.

Ноги важчають, стає непросто штовхати дві валізи, і я відчуваю легке поколювання у боці. Піднімати ступні від підлоги стає складніше, ніж зазвичай, але я не зупиняюся. Я ніколи не зупиняюся на шляху до мети. Це єдина річ, яку я справді доводжу до кінця. Бігти далі навіть тоді, коли від перенапруження я мало не блюю. Бігти далі, далі, байдуже куди.

Рекомендована література

Ігри спадкоємців

Народжені легендою.
Книга 1

Спадок Готорна. Книга
2

Скажи, що
присягаєшся

Іменинниця

Ігри (Twisted #2)

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ